

РЕШЕНИЕ

№ 42476

гр. София, 17.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6076** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Г., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – С., притежаваща паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[ЕИК], издаден на 15.10.2024 г. от МВР – С. ПУ в [населено място], чрез адв. М. Г. З. от АК П., срещу Заповед № 5133 – 5816 / 14.05.2025 г., издадена от „За началник“ отдел „Миграция“ – СДВР главен инспектор С. С., с която се отказва предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона, както и принципите на обективност, пропорционалност и съразмерност по чл. 6 и чл. 35 от АПК. Счита, че административния орган не е взел предвид обстоятелството, че С. Г. притежава удостоверение за български произход, издадено от ДАБЧ. Твърди се, че в постановената заповед се съдържа непълни и недоказани фактически основания, доколкото не е доказано, че адресната регистрация е невалидна, нито че не работи по представения трудов договор. Жалбоподателката счита, че е нарушен принципът на пропорционалност по чл. 6 от АПК, доколкото санкцията е прекомерна спрямо фактическите обстоятелства и доказателства. Позовава се на съдебна практика – Решение № 5653 от 15.04.2019г. на ВАС, VII отделение по адм. дело № 12160/2018г. Претендира се отмяна на оспорения отказ и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят С. Г. – редовно призован, не се явява. Представява се от адв. З.. Поддържа жалбата. С подадена молба се иска съдът да отмени заповедта като

незаконосъобразна и неправилна и да върне преписката за ново произнасяне.

Ответникът - Началник на отдел "Миграция" в СДВР, с подадени писмени бележки излага подробни съображения относно законосъобразността на издадения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност по отношение на претендираното адвокатско възнаграждение, в случай, че надвишава минималния размер.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление с вх. № 101123 от 25.04.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от С. Г., [дата на раждане] гражданин на РЕПУБЛИКА С., на основание чл. 24, ал 1, т. 5 от Закона за чужденците в Република България (имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване;), във връзка с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ (Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване).

Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт № [ЕИК], валиден до 15.10.2034 г. и положен печат за влизане в Р.България; Преведено свидетелство за съдимост с № 235-1/41911/2025 от 31.03.2025г. Декларация за адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; Трудов договор № 011/24.04.2025г. с „Мигрейшън“ ЕООД; Полица за медицинска застраховка валидна до 24.04.2026 г.

Със становище № 513р-50985 от 15.05.25 г. на Н-к СЗМ-ОМ-СДВР, с което е предложено на ЗА началник на отдел „Миграция“-СДВР, да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване на жалбоподателя.

По делото е приложена и докладна записка № 513р-49901 от 13.05.2025г. на старши полицай в група „А.“ към отдел „Миграция“-СДВР.

При разглеждане на заявлението и преглед на трудовия договор е установено, че С. Г., трябва да изпълнява физически трудовата си дейност на длъжност технически сътрудник в „Мигрейшън“ ЕООД с месторабота [населено място], поради което е извършена проверка на 07.05.2025 г. на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД, от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място не е установен никой. Проведен е разговор със собственика А. Мицич, като същият е заявил, че С. Г. ще работи като технически сътрудник, но в момента е в чужбина и не се е явявала в офиса в [населено място], за да извършва физически трудовата си дейност.

На същия ден относно достоверността на заявения адрес, който е заявила С. Г., а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б, е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място на адреса не е установен чуждия гражданин, но е проведен разговор със собственика на къщата А. Мицич, който е заявил, че С. Г. ще живее в къщата му, но все още не пребивава на адреса и я очаква близките дни да се нанесе.

След извършена последваща проверка на 12.05.2025 г. на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД не е установен никой, но е проведен телефонен разговор с г-н Мицич, който е заявил че С. Г. все още не е идвала на работа.

След преглед на трудовия договор, в него е описано, че С. Г. следва да изпълнява длъжността технически сътрудник в „Мигрейшън“ ЕООД и месторабота [населено място], но видно от извършената проверка, от сключване на трудовия договор на 24.04.2025 г. до 12.05.2025 г., същата не е извършвала трудова дейност.

Предвид на това е изготвено становище, че по заявление № 101123 /25.04.2025 г., за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от С. Г., същата е декларирила, че пребивава на адрес гр. „Б.“, [улица], № 2Б, но при извършена физическа проверка е установено, че не живее на адреса, а по сключения трудов договор не извършва реално трудова дейност и

горното е основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26) във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ (“Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когатое декларирал неверни данни), и е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване до АО.

Решаващият орган като се запознал с материалите по административна преписка № 101123 от 25.04.2025 г. по описа на отдел “Миграция” - СДВР и становище с рег. № 513р - 50985/14.05.2025 г., стигнал до извода, че декларираните от апликанта данни относно адреса на пребиваване и местоработата в Република България са неверни и не са потвърдени, предвид това постановил Заповед № 513з-5816/14.05.25 г., с която е Отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101123 от 25.04.2025 г. на С. Г..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, във вр. със Заповед № 513з-2396/24.03.21 г. и Заповед 513з-607/22.01.25 г. на директора на СДВР.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва за издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин и твърдението, че упражнява трудова дейност. С оглед фактите по делото, основанийето за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателката не пребивава на декларирания от нея адрес за пребиваване в страната и не е работила по трудовото си правоотношение. Декларираните данни от чуждия гражданин са неверни, както обосновано е приел и административния орган.

По делото е приобщена докладна записка рег. № 513р-49901/13.05.2025 г., видно от която е извършена проверка на адрес, посочен в заявлението на жалбоподателката, а именно [населено място]. ул. Н.“ № 2Б. Посетен е и адресът, на който е регистрирана фирмата, в която следва да работи чуждата гражданка, като е установено, че същата е извън страната. По административната преписка е приобщено и изготвено становище с рег. № 513р- 50985/14.05.2025 г., от което е установено, че жалбоподателката не изпълнява физически трудовата си дейност с посочен адрес на месторабота в дружество „Мигрейшън“ ЕООД, като лицето не е установено и на адреса, посочен в заявлението като адрес за местоживееене. При извършен преглед на трудовия договор на жалбоподателката изрично е отбелязано, че същата следва да полага труд като „технически

сътрудник“, с месторабота [населено място], а не онлайн. Установено е, че реално не се извършва трудова дейност, съответно в тази връзка предоставената от жалбоподателката информация е невярна.

Посоченото не се разколебава и от разпита на св. Мицич. В открито съдебно заседание той посочва, че С. не е имала право да остане в България. Видял се е с нея при подписване на договора за наем и трудовия договор. Договорът за наем, свидетелства Мицич, вече не е действащ. Трудовият договор е прекратен, доколкото в противен случай св. Мицич е трябвало да плаща осигуровки без основание. Фактите, описани в мотивите на оспорения отказ, се потвърждават и от приложената по делото справка от служител на отдел „Миграция“ СДВР. Видно от тази справка, която обхваща период от 01.01.2025 г. до 13.05.2025 г., С. е влязла в България на дата 24.04.2025 г. и е напуснала на дата 25.04.2025 г.

Съдът счита, че не са налице и посочените от жалбоподателката нарушения на чл. 35 от АПК, като административният орган е положил всички усилия и е изяснил фактическата обстановка по случая.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използваното от решаващия орган правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146. т. 5 от АПК.

Законодателят изрично е предоставил правомощия на решаващия орган - началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, да установява наличието на конкретни обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. При своята преценка решаващият орган несъмнено трябва да изложи категорично мотиви и да аргументира основанието за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на

чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 200 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 45-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Г., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – С., притежаваща паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[ЕИК], издаден на 15.10.2024 г. от МВР – С. ПУ в [населено място], срещу Заповед № 5133 – 5816 / 14.05.2025 г., издадена от „За началник“ отдел „Миграция“ – СДВР главен инспектор С. С., с която се отказва предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА С. Г., гражданка на Република С., [дата на раждане] в [населено място] – С., да заплати на СДВР сума в размер на 200 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.